

יהי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

רואים במוחש, שכשאומרים ליהודי
ש"הנה הנה משיח בא" וזוי וואַנט משיח
נא" - זה פועל זירוז והוספה בעבודת ה'

ראה עמוד 9

ערב שבת קודש פ' ויחי, י"ג טבת
הי' תהא שנת סגולות בכל
שנת הקהל

שצד

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח
מהרה יגלה אכי"ר

לעילוי נשמת
מרת שושנה ב"ר שלום ע"ה
ימיני
נפטרה בש"ק פ' ויגש, ז' טבת ה'תשס"ב
ת. נ. צ. ב. ה.
*
נדפס ע"י בנה
הרה"ת ר' אמיתי וזוגתו מרת פייגא שרה
ומשפחתם שיחיו ימיני

בחסות:
'קרן המיליון'
שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

ב"ה

3 דבר מלכות

אינני יודע משום ספדנים וקברנים - "אנא קרא קדריש!" / משיחת ש"פ ויחי ה'תנש"א

9 זמן הגאולה

יהודי צריך לרצות ולבקש שיהי' גילוי הקץ / פרשת השבוע באור הגאולה

13 ניצוצות של משיח

"בכדי (בחנם) ספדו ספדניי כו" - בניחותא / קטעים קצרים בעניני גאולה ומשיח

14 כתי"ק - פרסום ראשון

"בקש לגלות את הקץ לבנינו" / מענה הרבי לשאלת המניחים בשיחת ש"פ ויחי ה'תשמ"א

קונטרס זה מוקדש לזכות הרה"ח חיים אברהם בן צילה - לקראת יום הולדתו ט"ו טבת
ל"שנת הצלחה" בגשמיות וברוחניות, ולבני חיי ומוזני רויחי - ובכולם רויחי, ולקבל פני
כ"ק אדמו"ר שליט"א משיח צדקנו בפועל ממש למטה מי טפחים, תיכף ומיד ממ"ש

מערכת "יחי המלך"

במסגרת: "מטה משיח" שע"י "אגודת חסידי חב"ד" באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אד"ש מה"מ
יוצא-לאור על-ידי: תלמידי ה"קבוצה", "חיילי בית דוד", ישיבת תות"ל המרכזית, "בית משיח" 770
סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טלפון: 778-6670 (718)
סניף ארץ הקודש: שביל האמונה 9/1 קרית-שמואל, חיפה. 26385 • טלפקס: 873-0823 (04)
דואר אלקטרוני: yeh_@netvision.net.il • אינטרנט: http://www.moshiach.net/blind

ניס זאגן אויף דעם "לגלות את הקץ". ואע"פ אז יעקב האט געוואלט מגלה זיין
(אז די גאולה פון גלות מצרים וועט זיין א גאולה שלימה שאין אחרי' גלוח,
ובמילא) אז דאן (בעת יצי"מ) וועט זיין אויך דער "קץ הימין" -
איז דאך דער עיקר הענין פון דעם וואס יעקב וואלט אויפגעטאן איז -
(ניס דער גלויב פון דעם קצ, נאר) א ביאור און אויסטיישן איז דעם אויפן
פון יציאת מצרים לאז זי וועט זיין א גאולה שלימה שאין אחרי' גלוח וועט
דער גלויב הקץ איז א חובאת און מסובב פון דעם, "מרה אלהי-קעפס איז דאך
דא נאר איין (שט) קצו" - ובע"מ נאר איין גאולה וועט זיין
אזער דער קצוועקסט פונג "לגלות את הקץ" (דו"ס ליכט זיך בא
פון חסד במקרא) איז - אז אין דעם ("לגלות את הקץ") באשטימט דער עיקר אויפטו.
ב) דער בן חמש למקרא ווייס ניס פון די מרשי רז"ל אז אילו זכו
וואלט די גאולה פון גלות מצרים געווען א גאולה שלימה שאין אחרי' גלות.
ג) נאכמער: ווען דער בן חמש למקרא וועט קומען צו פרשת שמוה, וועט
ער לערנען אין פרש"י אז ווען דער אויבערשטער האט געשיקט משה'ן צו
ארויסנעמען די אידן פון מצרים, האט ער אים געזאגט (שוין דעמולט) אז נאך
יציאת מצרים וועט זיין "שעבוד שאר מלכיות".
ה. אין דער ביאור אין דעם:
דעם פירוש הנ"ל אין "ביקש לגלות את הקץ" (וואס מען האט גערעדט עשרה
בטבת) איז - אין "יינה של חורה" פון פרש"י.
משה'ך דער פירוש חפשוט/אין "ביקש לגלות את הקץ" - דאך אבן חמש
למקרא פארשטייט - איז) יעקב האט געוואלט מגלה זיין דעם קץ וואס איז
(ווי מען זעט עס איצטער) סוידנטער יארן נאך דעם זמן פון יעקב ובניו.
איז איז דאך די קושיא ותמי' גדולה (כנ"ל ס"א), אז דאס וואלט
געבראכט צו א מורא'דיקער צעבראכנקייט - באווארענט/רש"י (בתחלת הסדרה)
בסג'לשוננו "ביקש לגלות את הקץ לבנינו":
מסתבר ווערט "לבנינו" וואס רש"י איז מוסיף (אויפן לשון פון ב"ר, פונד אונז
רש"י איז צייכען אן אג' און
וואסער פון האט געברענגט זיך ופירושו) - יעצט ער זיך זאגט, אז יעקב האט
געוואלט מגלה זיין דעם קץ נאר "לבנינו" (אז זיי זאלן עס זעט מגלה זיין צו

"בקש לגלות את הקץ לבניו"

בקשר עם פ' השבוע הבאנו צילום נדיר ממענה כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לשאלת המניחים על השיחה הידועה בביאור פרש"י הראשון בפרשתנו – שנאמרה בהתוועדות דש"פ ויחי ה'תשמ"א

(הצילום שלפנינו נדפס ב"שיחות קודש" תשמ"א ח"א ע' 779 ואילך. הענין כולו י"ל אח"כ בלקוטי שיחות לש"פ ויחי ה'תשמ"ב ונדפס בלקו"ש ח"כ ע' 228 ואילך. צילום מיוחד נוסף מתחילת המענה נתפרסם ב"יחי המלך" גליון ה-300)

להלן פענוח הכתי"ק כפי שמופיע בצילום שלפנינו (בא בהדגשה):

איז דאך דער ענין פון דעם וואָס יעקב וואָלט אויפגעטאָן איז – (ניט אַ גילוי פון אַ קץ, נאָר) אַ ביאור והודעה אַז יציאת מצרים וועט זיין אַ גאולה שלימה שאין אחר'ל גלות. ויתירה מזה – עפ"ז איז דאך דאָ נאָר איין גלות – ובמילא נאָר איין גאולה וקץ.

. . דעם פירוש הנ"ל אין "ביקש לגלות את הקץ" (וואָס מען האָט גערעדט עשרה בטבת) איז – אין "יינה של תורה" פון פרש"י.

פרש"י כפשוטו לבן חמש למקרא – איז "ביקש לגלות את הקץ" – יעקב האָט געוואָלט מגלה זיין דעם קץ וואָס איז (ווי מען זעט עס איצטער) טויזנטער יאָרן נאָך דעם זמן פון יעקב ובניו.

איז דאך די קושיא ותמי' גדולה (כנ"ל ס"א), אַז דאָס וואָלט געבראַכט צו אַ צובראַכנקייט וכו' – באַוואַרענט עס רש"י (בתחלת הסדרה) ע"י הוספה בלשונו "ביקש לגלות את הקץ לבניו":

"לבניו" וואָס רש"י איז מוסיף (אויפן לשון פון ב"ר, וואָס רש"י אליין*) צייכנט אַן אַלס מקור לפירוש) – זאָגט, אַז יעקב האָט געוואָלט מגלה זיין דעם קץ נאָר "לבניו" (אַבער ניט אַז זיי זאָלן עס מגלה זיין צו זייערע קינדער).

(* דכאן "בב"ר" – הוא בפרש"י גופא דלא כרובם המכריע דהמ"מ בפרש"י שאינם בכת"י וכו' ונתוספו ע"י המעתיקים.

מוקדש לעילוי נשמת ר' רחמים ב"ר יואב ע"ה אגטיאן - נפטר ליל שמע"צ ושמת ה'תשס"ב יחד'ר שתיכף ומיד יקיים העידן "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה

אינני יודע משום ספרנים ושום קברנים - "אנא קרא קדריש", ללא שום פלפולים!

אמרו חז"ל "יעקב אבינו לא מת . . מקיש הוא לזרעו מה זרעו בחיים אף הוא בחיים" • מאחר שתורת אמת קובעת ואומרת שחיים הנצחיים דיעקב תלויים ב"זרעו בחיים", בהכרח לומר, ש"זרעו" בכל דור ודור, בכל נקודה ונקודה, בכל זמן, בכל מקום ובכל מצב – הם "בחיים"! וכל חסרון ב"זרעו בחיים" – היא פגיעה – רח"ל היל"ת – ב"הוא בחיים" דיעקב אבינו!!... • כששואלים יהודי: איך יתכן לומר ש"יעקב אבינו לא מת" ו"כי בכדי ספדו כו"? הרי הוא עונה מיד, "מקרא אני דורש" – כלומר: מה נוגע לי שישנם בעולם ספרנים וקברנים, אינני יודע משום "קונצים"! • משיחת ש"פ ויחי, י"ב טבת ה'תנש"א – הנחה פרטית, בלתי מוגה*

הנני מושיעך מרחוק ואת זרעך מארץ שבים, מקיש הוא לזרעו, מה זרעו בחיים אף הוא בחיים". ולכאורה, זה שיעקב לא מת יש להוכיח ממה דכתיב בפטירת יעקב⁴ "ויגוע" ולא כתיב

א. איתא בגמרא¹: "יעקב אבינו לא מת². . וכי בכדי ספדו ספדיינא וחנטו חנטיינא וקברו קברינא . . מקרא אני דורש, שנאמר³ ואתה אל תירא עבדי יעקב נאום ה' ואל תחת ישראל כי

(1) תענית ה, ב.
(2) וברש"י שם: "חי הוא לעולם".
(3) ידמ"ל, ל, יו"ד.

(4) פרשתנו מט, לג.

(* הערת המו"ל: שיחה זו נדפסה ב"יתכן קצר" שילל בזמנו עיי' יועד הנחות התמימים". חלקה הוגה אחי"כ עיי' כ"ק אד"ש מה"מ ונדפס (בשילוב עוד שיחות מההתוועדות) בסה"ש תנשי"א ח"א ע"י 225 ואילך. בשוה"ג העתקנו כמה הערות מסה"ש שם וצויין בסוף כל אחת מהם. בנוסף לה, שילבנו בשולי-הגליון (ובמקרים אחדים אף בתוך השיחה) הוספות שחסרים בהנחה שלפנינו מתוך רשימה פרטית מהתוועדות זו שילל בזמנו עיי' "קבוצת תלמידי בית המדרש האלי תורה" (אשר נערכה בצורה קרובה מאוד לסגנון ואופן אמירת הדברים בהתוועדות), ובכל אחת מההוספות צויין שהיא מהנחה אחרת. וזאת למודעי: שיחה זו יוצאת-לאור פעם ראשונה באופן כזה, בניסיון להביא בפני הקורא את כל דברי הרבי מתוך החומר שמצוי בידיו.

"בכדי (בחנם) ספרו

ספרניא כו" - בניחותא

ובלשון הגמרא (בהסוגיא ד"יעקב אבינו לא מת") **"בכדי** (בחנם) ספרו ספדניא כו" (בניחותא) - דאף שבגמרא ה"ז **שאלה** (בתמי'), מ"מ, כל ענין בתורה (גם השאלה) הו"ע **קיים ונצחי** [ורא' לדבר - מהדין דהמתפיס בשבועת משה גם לאחר שבטלה] - כי, כשנמצאים בסוף זמן הגלות אין מקום לבכי' והספד ("ניטא וואס צו קלאגן"), כיון שתיכף ומיד ממש רואים ש"יחי יעקב" בפועל ממש, נשמה בגוף.

(משיחת ש"פ ויחי, ט"ז טבת ה'תשנ"ג - בלתי מוגה)

"עביד עבידתי" שלנו

בכל זמן ישנו ה"עביד עבידתי" שלו, ובתקופה שלנו ה"עביד עבידתי" הוא - להביא ולגלות ("אראפצוברענגען") את משיח "נאו"!

שזוהי (כפי שאומר הרמב"ם) דרך פשוטה ודרך קצרה, ו"קרוב אליך הדבר מאוד בפיך ובלבבך לעשותו".

(תרגום חפשי משיחת ש"פ ויחי ה'תשמ"א - בלתי מוגה)

הכל דובר כבר והכל מוכן כבר

ועוד והוא עיקר - שהכל דובר כבר ("אז מ'האט שוין אלץ גערעדט און אָפּגערעדט"), ובפרט ע"פ הודעתו והכרזתו של נשיא דורנו - שלא רק שכבר "כלו כל הקיצין", אלא עוד זאת, שהכל מוכן כבר ("אז מ'האט שוין אלץ צוגעגרייט און אָנגעגרייט") כולל השולחן ערוך, וצרכים אך ורק לפתוח את העינים ואזי יראו - שנמצאים כבר בגאולה האמיתית והשלימה, ותיכף ומיד ממש.

(משיחת ש"פ ויחי, י"ד טבת ה'תשנ"ב - בלתי מוגה, [ההדגשה במקור])

לא "שעה" בפירושו "קער" - כי אם "וארו עם ענני שמיא"⁹, "בשעתא חדא וברגעא חדא"¹⁰ ("וועט גלייך זיין דער אריבערשפורנג"¹¹ לרגע הגאולה).

ולא עוד, אלא שהגאולה תהי' למעלה גם מ"ענני שמיא" - שהרי גם עננים תופסים שטח מקום מסויים [כמובן ממ"ש"¹² "ואד יעלה מן הארץ והשקה גו", וכנראה גם במוחש], ואילו גאולה האמיתית והשלימה תהי' למעלה מכל גדר והגבלה - למעלה מהגבלת "ענני שמיא", ולמעלה גם מההגבלה דמספר "שבעה"¹³.

דהגם שבקדושה יש ההתחלקות של שבעה קני המנורה, שבעת ימי הבנין, שבע מדות וכו', וכן התחלקות דחמש ועשרה ושלושה וכו' - מ"מ, כ"ז קשור להתחלקות דדרגות וכו', והגאולה תהי' למעלה מכל גדר גשמי וגדר רוחני, גדר בכלל וגדר בפרט ובפרטי פרטיות!¹⁴

(9) דניאל ז, יג. וראה סנהדרין צח, א.

(10) ראה זח"א קט, סע"א.

(11) = תהי' מיד הקפיצה (מהנחה אחרת).

(12) בראשית ב, ו.

(13) בהנחה אחרת נוסף כאן: דוקא "בשעתא חדא וברגעא חדא", ובפרט שהתפללו כמ"פ "יתחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים", וכיוונו בזה שהוא"ו שבראשו הופכו ללשון עבר, שהרי זה נפעל כבר ברגע שלפני-זה, כולל ג"כ שהקב"ה רוצה שגם לעתיד-לבוא יזכרו את המעלה דיציאת מצרים ו"כל ימי חיך לרבות הלילות" - גם הלילה דהגלות הזה האחרון - גם המע' דזמן הגלות, ועד ש"לילה כיום יאיר".

(14) להעיר משיחת ש"פ נצו"י תשמ"ט: "]. . . [בגאולה האמיתית והשלימה, וליתר דיוק - למעלה גם מתואר של "גאולה", למעלה מתואר "אמיתית" (כולל גם אמת לאמיתו), ולמעלה מתואר ד"שלימה", ותיכף ומיד, למעלה מ"תיכף" ולמעלה מ"מיד", ו"לא עיכבן כהרף עין", למעלה מ"הרף" ולמעלה מ"עין", ובפשטות ממש, למעלה מ"פשטות" ולמעלה מ"ממש".

"וימת"⁵.

ויש לומר, שמזה גופא מוכח, דזה שיעקב "הוא בחיים" הוא בגלל ועל-די-זה ש"זרעו בחיים", ולכן, ההוכחה וההודעה (כולל הפירוש והביאור בזה) ש"יעקב אבינו לא מת" הוא מזה ש"זרעו בחיים".

ב. ומזה מובן ענין נוסף:

ישנם כאלו שרוצים לחלק, רחמנא ליצלן, בין דורות של בני ישראל. ולדוגמא: הדור שנכנסו לארץ היו זכאים וכו', שכן, הם נכנסו בפועל ל"ארץ אשר תמיד עיני ה' אלקיך בה גו"⁶, עם יהושע בן נון וארון הברית וכו', וכבשו את כל הארץ (החל מהפלת חומת יריחו ע"י השבעה סיבובים ואח"כ כיבוש כל העיר) - משא"כ בדורות אחרים.

אבל לאמיתתו של דבר, בכל דור ודור הרי "זרעו בחיים", ועי"ז נעשה "הוא בחיים", כדלקמן⁷.

ואדרבה, בדורנו זה - דור הגאולה - ישנה מעלה גדולה אפילו לגבי הדור הוא (שנכנס לארץ), כי אז ה' צורך להמתין שבע שנים שכבשו ושבע שנים שחלקו כו' ("ביז מ'האט פאנאנדער געפאקט די פעקלאך"⁸); משא"כ בגאולה העתידה לבוא בקרוב ממש - אין צורך להמתין ח"ו שבע שנים, ואפילו לא שבע שעות (הן "שעה" בפירושו ס' רגעים, ואפילו

(5) כפירוש רש"י על הפסוק (פשוטו של מקרא) "ויגוע ויאסף, ומיתה לא נאמרה בו, ואמרו חז"ל יעקב אבינו לא מת" - שכוונתו למארז"ל תענית שם, אלא, שבתענית למדו זה מהפסוק ("מקרא אני דורש") ש"מקיש הוא לזרעו". וראה גם תוד"ה יעקב תענית שם: "וכן משמע מדכתיב ויגוע ולא כתיב וימת". [הערה 9 מסה"ש תנש"א שם].

(6) עקב יא, יב.

(7) סעיף ד'.

(8) = עד שארזו את החבילות (מהנחה אחרת).

מהוה הדבר צער הכי גדול, צער אין-סופי, ועאכו"כ כאשר מצב הגלות הולך ונמשך זמן רב ביותר, ללא הגבלות...

ומלבד עצם הצער על הריחוק מ"שולחן המלך", ישנם גם שאר הקשיים כו' דזמן הגלות – ע"ד הענין ד"קפץ עליו רוגזו כו", ככל פרטי הצרות שהיו ליעקב אבינו (כפי שמפרש רש"י בפירושו על התורה³).

אמנם, על זה ישנה ההבטחה ד"ויבוא יעקב שלם", "שלם בגופו, שלם בממונו, שלם בתורתו" – כשם שהי' אצל יעקב אבינו, שהרי "מעשה אבות סימן לבנים"⁴.

ומכיון שכבר "כלו כל הקיצין, ואין הדבר תלוי אלא בתשובה"⁵, שהיא "בשעתא חדא וברגעא חדא"⁶ – הרי ברגע אחד זה שישנו הענין ד"ויגש אליו יהודה", התפלה ("ויגש") והחיבור של יהודה [דקאי על כל יהודי, שהרי "יהודה" הוא ע"ש "הפעם אודה את ה'",⁷ וזהו ענינו של כל יהודי – "כופר בע"ז ומודה בכל התורה כולה"⁸, הודאה ב"תורתך", תורת השם, שזח"ע ד"אודה את ה'"] עם הקב"ה – הרי תיכף ומיד נפעל ענין הגאולה.

ואז נעשה הענין ד"ויחי יעקב",

החל מ"ויחי יעקב בארץ מצרים", היינו, שגם כאשר נמצאים עדיין בגלות ישנו כבר הענין ד"ויחי", תכלית השלימות והטוב כפי האפשרי בזמן הגלות,

אבל גם במצב כזה – צועקים יהודים: "דאלאי גלות!"... איזו שייכות יש לנו עם ענין של גלות!?

אמנם, ברצון הבורא כו', אבל, הא גופא הו"ע הכי חמור, שצריכים לנצל גזירת הבורא לעכב יהודים בגלות, רחמנא ליצלן...

וגם לאחרי כל ההסברים ד"ירידה צורך עלי" – צועקים יהודים: מספיק העליות, ומספיק הירידות...

וכאמור, בשעתא חדא וברגעא חדא "טאנצט מען אַרויס" מהגלות, "בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו"⁹ . .

(משיחת מוצאי זאת חנוכה ה'תשמ"ו – בלתי מוגה)

- 3) ר"פ וישב.
- 4) ראה תנחומא לך לך ט. ב"ד פ"מ, ו. לקו"ש חט"ז
- ע' 76. וש"נ.
- 5) סנהדרין צז, סע"ב.
- 6) זח"א קכט, סע"א.
- 7) ויצא כט, לה.
- 8) מגילה ג, א. קידושין מ, א.
- 9) בא י, ט.

מוקדש לעילוי נשמת יגון ע"ה בן – יבלחט"א – אברהם אל-על – נפטר ביום כ"ט ניסן ה'תשס"א
יה"ד שתכף ומיד יקיים העידן "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוככם, בגאולה האמיתית והשלימה

ותירה מזה – למעלה גם מבחינת "אחד", ואפילו מבחינת "יחיד", (שהרי גם בבחי' זו צריך לשלול הענין ד"אחד ואין שני לו"), כי אם, בלשון הידוע¹⁵ – "ישראל וקוב"ה כולא חד", שאין צורך אפילו בגילוי האל"ף דאלופו של עולם (כמו ב"אחד"), כי החי"ת והדלי"ת (ז' ריקיעים וארץ וד' רוחות העולם) מצד עצם מציאותם מגלים "קוב"ה", ומטעם זה נמשך הענין גם בלשון ארמית (שאינו לשון הקודש) – "חד" – וממנו נמשך בכל השבעים לשון (כידוע שלשון ארמי הוא ממוצע המחבר בין לשון הקודש והשבעים לשון).

ג. ויש לומר, ש"ישראל וקוב"ה כולא חד" הוא גם מלשון וענין "חודה של מחט", וכמחז"ל¹⁶ "פתחו לי כחודה של מחט כו":

חודה של מחט היא נקודה אחת, שאין בה ההרחבה וההתפשטות דפרטים כו'; וביחד ע"ז, נקודה זו כוללת כל סדר ההשתלשלות. וענין זה נעשה ע"י הנקב והחלל (שנעשה ע"י חוד המחט) – ענין הביטול, "ונפשי כעפר לכל תהי"¹⁷ – שבתוכו נמשך הקו וחוט, הכולל כל האורות וההשפעות דכל סדר ההשתל. ובפשטות: שביחד עם ענין הביטול שביהודי, יש בו כל הענינים בשלימות בתור נשמה בגוף, "זרעו בחיים".

כולל גם בנוגע לרגע זה – שמחד גיסא נמצאים בבחינת "מצרים", וביחד עם זה, רגע זה עצמו נעשה רגע הגאולה שלמעלה מכל גדר והגבלה!

וי"ל דזהו גם הרמז בזה שקו וחוט הוא בצירוף אות וא"ו – דצירוף האות הוא מתחילתו

15) ראה זח"ג עג, א.
16) ראה שהש"ר פ"ה, ב. וראה לקו"ש ח"א ע' 191 הע' 17.
17) נוסח תפלת אלקי נצור (מברכות יז, א).

ועד סופו בלי שינויים, בחי' אמת לאמיתה שנמשכת וחודרת מראשית כל ההשתלשלות עד לסיומה למטה מטה בלי שינוי, אשר, זהו גם מדתו של יעקב – מדת האמת¹⁸, "יעקוב" (כפי שנכתב בחמשה מקומות) מלא וא"ו דוקא, שקשור גם עם גאולה העתידה כדחז"ל בזה¹⁹.

ד. וזהו גם מה שאמרו חז"ל "יעקב אבינו לא מת . . מקיש הוא לזרעו מה זרעו בחיים אף הוא בחיים":

ההוכחה ש"הוא (יעקב) בחיים" היא מזה שכל אחד ואחת מעם ישראל – זרע יעקב²⁰ – האנשים והנשים והטף, במשך כל הדורות

18) כמ"ש (מיכה בסופו) "תתן אמת ליעקב" (ראה תורת לוי"צ לתענית שם (ס"ע ז') ש"אמ"ת ליעק"ב הוא תיבות יעק"ב ל"א מ"ת"). [ע"פ סה"ש שם והערה 15].
19) פרש"י בחוקותי כו, מב.

(בהנחה אחרת נוסף כאן:) ועד "ויישם בארון במצרים", שחודר בכל המצרים והגבולים, כולל גם ברגע זה הרי הוא במצב ד"ויחי יעקב", וכמדובר לעיל, שבכל זמן – "מה זרעו בחיים אף הוא בחיים".
ומזה ממשיכים לפ' "ואלה שמות בני ישראל": "ראובן ושמעון נחתין ראובן ושמעון סלקין", ובמובן ד"אלה שמות" – מראה באצבעו ואומר "אלה" ו"שמות" דוקא, שאת השם נותנים דוקא בשעת כניסת נפש הקדושה בשעת המילה [וי"ל שהיות שכל יהודי הוא מקבל מהקב"ה ובמילא אין צריך להמתין עד הבית מילה, אלא מיד בקריאת התורה, ובכל ח' יום יש לכל-הפחות שלוש פעמים קרה"ת – ולפעמים יותר מזה – שזהו הסדר מעת מתן תורה שבכל ח' יום קוראים לכל-הפחות ג' פעמים קרה"ת ויותר]; ונק' כן בפועל – "ואלה שמות בני ישראל", בהמשך ל"ויחי יעקב" – "יעקב אבינו לא מת", ע"י הביטול שבכל יהודי בעבודה הרוחנית "ונפשי כעפר לכל תהי", שלא רק בל' עתיד "אל עפר תשוב" כ"אם בל' עבר אין צריך לענין המיתה כדוגמת "יעקב אבינו לא מת". ועי"ז נמשך הקו וחוט דכל סדר ההשתלשלות, כאמור: "מה זרעו בחיים אף הוא בחיים".

20) שהרי, אם חסר ח"ו אצל אחד מישראל (בדור אחד), אין זה אמת [מהע' 16 בסה"ש שם].

כולם – הוא "בחיים", וכיון שכן הרי "הוא – יעקב – בחיים"!

ומזה מובן ופשוט, שלא יתכן כלל וכלל לחלק, רח"ל, בין דורות של בני" בהענין ד"זרעו בחיים" – לומר, שדורות מסויימים הם בבחי' "אכשור"²¹, משא"כ דורות אחרים – כי, מאחר שתורת אמת קובעת ואומרת שחיים הנצחיים דיעקב תלויים ב"זרעו בחיים", בהכרח לומר, ש"זרעו" בכל דור ודור, בכל נקודה ונקודה, בכל זמן, בכל מקום ובכל מצב – הם "בחיים"! וכל חסרון ב"זרעו בחיים" (אפילו רק בדור אחד, ואפילו לרגע אחד של הדור) – היא פגיעה – רח"ל היל"ת – ב"הוא בחיים" דיעקב אבינו!!!

– כ"ה הפס"ד בתורה, ופס"ד בתורה הוא בעל-הבית ומשנה מציאות העולם (כמרז"ל²² דכאשר בית-דין מעברין את השנה בתולי' חוזרין)!

וכיון שכאו"א מישראל, האנשים והנשים והטף, הוא מזרע יעקב אבינו (כפי שנכתב גם בספרי אוה"ע, שיהודי זה הוא פלוני בן פלוני ופלוגית עד ליעקב אבינו) – מובן, ש"זרעו בחיים" קאי על כאו"א מהם, ללא שום הבדל ח"ו.

ובפרט ע"פ המבואר באגה"ק²³ ש"נשמתו (של יעקב) . . כלולה מכל הנשמות שבישראל מעולם ועד עולם", כולל ובמיוחד נשיא ישראל שבכל דור ודור – ד"נשיא" הוא ר"ת "ניצוצו של יעקב אבינו"²⁴, והפגיעה בהענין ד"זרעו בחיים" היא פגיעה רח"ל בהנשיא

(21) יבמות לט, ב.

(22) ירושלמי כתובות פ"ב ה"ב.

(23) ס"ז.

(24) קהלת יעקב מע' רבי. וראה לקו"ש ח"ד ע' 1051

הערה 18.

וביעקב אבינו עצמם²⁵.

ונקודת הענין – שכל יהודי, ללא כל הבדל, הרי הוא קשור ומאוחד לעולם עם הקב"ה. **וכפס"ד ברור** דהרמב"ם²⁶ שכאו"א מישראל "רוצה להיות מישראל ורוצה הוא לעשות כל המצות ולהתרחק מן העבירות ויצרו הוא שתקפו".

ואמחז"ל²⁷ דהמקדש את האשה "על מנת שאני צדיק אפילו רשע גמור מקודשת, שמא הרהר תשובה בדתו", ויש גורסין בגמ'²⁸ שעי' הרהור תשובה נעשה "צדיק גמור".

ולפי כ"ז מובן שהי' לא תהי' אפילו מחשבה באופן האמור, ועאכו"כ דיבור ופרסום הענין – שהרי-זה פגיעה ב"הוא בחיים" של יעקב אבינו, והיפך האמונה פשוטה בתורת משה שאומרת ש"יעקב אבינו לא מת" – ד"מה זרעו בחיים אף הוא בחיים".

(25) בהנחה אחרת נוסף כאן: ועד – כמו שאמרו בהפטורה שלפנ"ז (דפ' ויגש): "יודד עבדי נשיא להם לעולם", שזה שייך לכאו"א שנכח בעת אמירת ההפטורה – מכיון ששמע הפטורה זו וענה אמן, עאכו"כ זה שקרא את ההפטורה, ועי' הדיבור נפעל כן בהאזין דכל החדר – הענין ד"ועבדי דוד מלך עליהם", ובשתי הלשונות: "להם לעולם" ו"עליהם", שאלו ב' הענינים שיהיו במלך המשיח, גם מלך – "עליהם", וגם רב ומלמד תורה – "נשיא להם" (ראה לקו"ש חל"ה ע' 209 ואילך).

וכן נעשה אצל כל יהודי שהוא נשיא בעצמו ובמשפחתו ועד לכל העולם כולו, וכמדובר לעיל [שיחת ש"פ ויגש ס"ד (סה"ש שם ע' 208)] מהמובא במדרשים, שכל יהודי בעה"ב על כל העולם במונן ד"ויאחזו בה ויפרו וירבו מאוד", עאכו"כ – נשיא במדינתו (אע"פ שמדינה הוא מל' דין), מתחיל מארץ ישראל שהיא המדינה האמיתית שתתפשט בכל הארצות, ע"י שכאו"א עושה עבודתו לעשות במקומו ארץ ישראל.

(26) הל' גירושין ספ"ב.

(27) קידושין מט, ב.

(28) אור זרוע סק"ב. תניא פ"א.

וכמדובר בהתועדות שלפנ"ז¹³ ע"ד הצורך לבקש ולדרוש ולתבוע מהקב"ה ע"ד הגאולה – ע"פ המבואר במדרשי חז"ל¹⁴, ומובא גם להלכה¹⁵.

ולכן, מתפללים בכל יום ויום ג"פ "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח . . כי לישועתך קוינו כל היום", היינו, לא רק "אחכה לו בכל יום שיבוא", כמ"ש בנוסח ד"אני מאמין"¹⁶, אלא יתירה מזה – "בכל יום" גופא "קוינו כל היום".

וכן ביום השבת מתפללים "ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים", והכוונה בזה, כפירוש המלות בפשוטות (ולא רק כפי שיכולים לפרש **מלאכים**...), שנזכה לראות **בעינינו**, בעיני בשר שלנו, בשיבת הקב"ה לציון, ירושלים עיר הקודש, ובאופן של רחמים, כדברי הזהר¹⁷ "יפקון בי' מן גלותא ברחמי".

ובודאי שומע הקב"ה וממלא את תפלתם ובקשתם ותביעתם של ישראל – להביא את הגאולה תיכף ומיד, "מיד הן נגאלין"¹⁸, בחסד וברחמים, ומתוך שמחה וטוב לבב.

(כל הקהל צעק – כו"כ פעמים – "עד מתי", וכ"ק אדמו"ר שליט"א רמז בידידו הק' להגביר הצעקה כו'. ואח"כ אמר:)

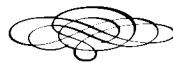
אמרו חז"ל¹⁹ "גדולה לגימה שמקרבת", ויש לומר, שיש בזה גם הענין ד"מקרבת את הגאולה", מכיון שהלגימה פועלת קירוב הלבבות כו'.

ולכן, יאמרו עתה "לחיים" על לגימה כפשוטה.

ויה"ר – והוא העיקר – שעי"ז יתוסף עוד יותר בקירוב הגאולה, וכאמור, "יפקון בי' מן גלותא ברחמי", ומתוך שמחה וטוב לבב.

(משיחת ש"פ ויחזי ה'תשמ"ז – בלתי מוגה)

(13) סה"ש תשמ"ז ח"א ע' 225 ס"ט.	(16) ראה גם לקו"ש חכ"ג ריש ע' 349.
(14) ראה מדרש תהלים מזמור יז. מדרש שמואל ספ"א. ועוד.	(17) ח"ג קכד, ב. הובא באגה"ק רסכ"ו.
(15) ב"י לטווא"ח סקפ"ח. רוקח הל' תפלה ששכ"ב. ובכ"מ.	(18) רמב"ם הל' תשובה פ"ז ה"ה.
	(19) ראה סנהדרין קג, סע"ב ואילך.

גם במצב ד"ויחיי" – צועקים: "דאלאי גלות"!!

ויה"ר שיהי' כבר הענין ד"ויבוא יעקב שלם"¹ בנוגע לכללות עם ישראל, בני יעקב, כל בני ובנות ישראל עד סוף כל הדורות:

במשך כל זמן הגלות נמצאים בני" בדרך – במצב של טלטולי הדרך כו', אשר, "בן מלך", גם כאשר עוזב את "שולחן המלך" לרגע אחד בלבד, "ברגע קטן עזבתך"², הרי מצד טבעו

(2) ישע"י נד, ז.

(1) וישלח לג, יח.

"שלא יאמר אותו צדיק ועבדום וענו אותם קיים בהם, ואחרי כן יצאו ברכוש גדול לא קיים בהם":

אפילו אצל אב ובן דלמטה, הרי, כשהאב רואה שבנו מצטער בגלות, יעשה כל התלוי בו כדי למחר ולהוציאו משם, ובודאי שלא יתחשב בכך שבגלל זה יאמר עליו דבר שאינו בשבחו כו'.

ואם הדברים אמורים באב ובן למטה, שרחמי האב על הבן הם במדידה והגבלה – הרי יעאכו"כ שכן הוא בנוגע לרחמי של הקב"ה, אבינו שבשמים על כאו"א מבנ"י, "בנים אתם לה' אלקיכם"⁴, עד למעלה דבן יחיד⁵.

וא"כ, נשאלת השאלה: וכי בשביל "שלא יאמר אותו צדיק ועבדום וענו אותם קיים בהם, ואחרי כן יצאו ברכוש גדול לא קיים בהם", יניח הקב"ה לבנו יחידו להתייטר בגלות עוד רגע אחד?!...

אלא ודאי בהכרח לומר שענין זה הוא (לא רק בשביל שלא יאמרו על הקב"ה שלא קיים הבטחתו כו', אלא) גם – ובעיקר – לטובתם של ישראל, שיהי' להם "רכוש גדול", היינו, שענין זה מהוה עילוי גדול לישראל, עד כדי כך, שבשביל זה כדאי לעכבם עוד רגע בגלות.

אמנם, לאחר שהגלות נמשך ונתארך כל כך, למעלה מאלף ותשע מאות שנה... הרי, אין מקום עוד להסתבר ע"ד ההבטחה ד"ואחרי כן יצאו ברכוש גדול", מכיון שישנו כבר גם ה"רכוש גדול".

ומכיון שכן, צועקים בני"י: "עד⁶ מתי קץ הפלאות", "עד⁷ מתי יחרף צר"?!...!

בזמן הגמרא נאמר כבר ש"כלו כל הקיצין, ואין הדבר תלוי אלא בתשובה"⁸, שהיא, "בשעתא חדא וברגע חדא"⁹, ומאז עברו כו"כ דורות שבהם הוסיפו ריבוי מופלג דעיני תומ"צ, עד לדורנו זה, אשר, כפי עדותו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, השלימו כבר את כל העינינים, ולא נשאר אלא "לצחצח את הכפתורים", ומאז, כבר צחצחו גם את הכפתורים, ולא נשאר אלא להסיר מעט אבק מכפתור א' או מב' כפתורים כו', ולאחרי כל זה עדיין לא בא...

וכאמור, מדובר אודות צער של גלות למעלה מאלף ותשע מאות שנה, שבו מתייטר בנו יחידו של מלך מלכי המלכים הקב"ה, אשר, מאחוריו ולפניו נצבים ועומדים כל בני ובנות ישראל שבדור זה, כולל גם כל בני"י בדורות שלפנ"ז, ונוסף לזה, ישנו גם הענין ש"השכינה שרוי עם ישראל בצרת גלותם"¹⁰, כמ"ש¹¹ "בכל צרתם לו צר", "שכינתא בגלותא"¹².

ומכיון שכן, גדולה ביותר צעקתו של כאו"א מישראל: "עד מתי?!...!"

(4) פ' ראה יד, א.
 (5) ראה כש"ט הוספות סקל"ג. וש"נ.
 (6) דניאל יב, ו.
 (7) תהלים עד, י.
 (8) סנהדרין צז, ב.
 (9) זח"א קכט, סע"א.
 (10) פרש"י נצבים ל, ג.
 (11) ישע"י סג, ט. וראה תענית טז, א. מכלתא ס"פ בשלח. זח"א קכ, ב.
 (12) זח"א שם. ועוד. וראה מגילה כט, א. ובכ"מ.

וכיון שכבר נתפרסם הענין כו' – הרי בודאי ויהי רצון שהכוונה בזה היא – ש"זדונות נעשו לו כזכיות"²⁹, ויתירה מזו – "זכיות" ממש. וכן התועלת מהכתיבה וההדפסה כו' – שהענין יומחק לגמרי מכל וכל. – ולהעיר ממגילת סוטה שכל מטרת כתיבתה היא בכדי שאח"כ תומחק המגילה בהמים, "וימחקו יפה יפה עד שלא ישאר במגילה רושם הניכר כלל"³⁰; ואדרבה – עי"ז נעשה "ונקתה ונזרעה זרע"³¹ (אם היתה טהורה), שאם היתה יולדת בצער יולדת ברוח³², ה' דרכה לילד נקבות תלד זכרים³³ (הקשור עם הגאולה).

ה. ויש לומר דזהו מ"ש בגמרא: "אל ל וכי בכדי ספדו ספדייא וחנטו חנטיא וקברו קברייא, אל מקרא אני דורש שנאמר כו" (כדלעיל ס"א):

כששואלים יהודי – איך יתכן לומר ש"יעקב אבינו לא מת" ו"כי בכדי ספדו כו" – הרי הוא עונה תיכף ומיד, "מקרא אני דורש" – כלומר: מה נוגע לי שישנם בעולם ספדנים וקברנים, אינני יודע משום "קונצים"³⁴, כי אם מה שמפורש בקרא³⁵ – ש"מקיש הוא לזרעו",

(29) יומא פז, ב. ושם: נעשות.
 (30) רמב"ם הל' סוטה פ"ג ה"י.
 (31) נשא ה, כח.
 (32) פרש"י עה"פ – מסוטה כו, א.
 (33) סוטה שם.

(34) (בהנחה אחרת): אינני יודע משום "קונצים" ושום פוליטיקות ("קיינע קונצן און קיינע פאליטיק"). ומה ששואלים: הרי היו כל העינינים? עונה הוא: אינני יודע משום ספדנים ושום קברנים – "אנא קרא קדיש", ללא שום פלפולים!

(35) ולא רק באופן של דרש ("מקרא אני דורש") – שהרי, הדרש הוא "מקיש הוא לזרעו", היינו, שהדרש מלמדנו ש"אף הוא בחיים" כמו ש"זרעו בחיים", אבל בנוגע ל"זרעו" אין צורך בדרש, כיון שמפורש בקרא (הע' 26 בסה"ש שם).

ובמילא "מה זרעו בחיים אף הוא בחיים"! וכיון שכן – אומר יהודי – אין מה להתפעל משאלות וקושיות העולם – "עולם" מלשון העלם והסתר, כיון שמפורש הדבר בתורה [ולהעיר, שאם הורו ב"ד לעקור כל הגוף דדבר המפורש בתורה פטורים מן הקרבן, ולא שייך בזה "שגגת הוראה"³⁶, ועד"ז גם בנדו"ד – שאפילו ב"עלמא דשיקרא" לא שייך קס"ד ז], כולל גם ההעלם והסתר בענין הנ"ל, שאם א' יכול לעמוד ולהכריז – רח"ל היל"ת – שבדורנו זה חסר בהענין ד"זרעו בחיים" – אין לך העלם והסתר גדול מזה! ו. האמור לעיל הוא בהדגשה יתירה בדורנו זה:

רוב בני ישראל שבדורנו זה הם בניהם ובנותיהם כו' של דור האחרון – קדושי עליון שמסרו נפשם בפועל על קדושת השם³⁷ – השם "ינקום נקמת דם עבדיו השפוך" (כמ"ש בנוסח התפלה ד"אב הרחמים" בשבת).

וידוע גדול העילוי דמס"נ על קידוש ה' בפשטות³⁸, כמובן גם מסיפור המפליא עם הבית-יוסף³⁹, מחבר השולחן-ערוך, שעל פיו נוהגים כל בית ישראל, ביחד עם המפה שעל

(36) ראה רמב"ם הל' שגגות רפי"ד.

(37) ראה לי"ש תהלים רמז תשא: "אלך ה' נפשי אשא, זה דורו של שמד שנתמכנו על קדושת השם" (הע' 117 בסה"ש שם).

(38) ע"ד מרז"ל (פסחים ג, א. וש"י) בכיו"ב "אין כל ברי' יכולה לעמוד במחיצתו" (וראה הע' הבאה) [ע"פ סה"ש שם ע' 1234].

(39) ולהעיר ממש במגיד מישרים (ר"פ תצוה) שהבית-יוסף ה' ראוי לזכות למסור נפשו על קידוש השם, אלא שבגלל סיבה נענש ולא זכה לכך (וראה בארוכה לקו"ש חכ"א ע' 176 ובהערות שם). וראה יונת אלם פכ"ב: "כל הצדיקים המתים צריכים להתמרק בנהר דינור, חוץ מן הנהרין על קדושת השם" [הע' 123 בסה"ש שם].

יהודי צריך לרצות ולבקש שיהי' גילוי הקץ

ומזה גם הוראה לכל היהודים לכל הדורות – שצריך להיות הענין ד"ביקש . . . לגלות . . . קץ הימין": יהודי צריך לרצות ולבקש¹ שיהי' גילוי הקץ, שזה גופא (הבקשה וההתבוננות בזה) נותן סיוע ועידוד רב בעבודת ה'.

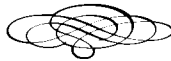
וכפי שרואים במוחש, שכשאומרים ליהודי ש"הנה הנה משיח בא" ("אָט אָט קומט משיח") ו"ווי וואָנט משיח נאָ" – זה פועל זירוז והוספה בעבודת ה', וזהירות יתירה יותר שלא יהי' שום ענין של "שמא יגרם כו", שח"ו יעכב את ביאת המשיח.

ובימינו אלה מיתוסף עוד ענין: תורת אמת אומרת² "כלו כל הקיצין ואין הדבר תלוי אלא בתשובה", הגמרא אומרת בפשיטות שהקץ ישנו כבר מזמן;

צריך רק שיהי'³ ה"שעתא חדא"⁴ – ההזזה ("דעם" "קער")⁵ דתשובה, שמביא "ומיד הן נגאלין"⁶, מיד ממש – "נאוו"⁷ – בעגלא דידין.

(תרגום חפשי משיחות עשרה בטבת וש"פ ויחי ה'תשמ"א - מוגה*)

1) כנוסח התפלה ג'פ בכ"י (בימות החול) את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח. ובכל תפלה – ותחזינה עינינו כו'. וראה לקו"ש ח"כ ע' 458, 384 ואילך.	ח"ב ע' 792. ועוד).
2) סנהדרין צז, ב.	6) רמב"ם הל' תשובה פ"ז ה"ה.
3) ראה מאמרי אדה"ז הקצרים ע' ריב.	7) בנימטריא ז"ן, א-ל הוי' – ראה בארוכה שיחת ש"פ צו, ה'תשמ"א.
4) זח"א קכט, א.	* נדפס בלקו"ש ח"כ ע' 234. וראה במדור הכתי"ק בגליון זה – צילום ממענה כ"ק אד"ש מה"מ לשאלת המניחים בשיחה זו.
5) מלשון וישע גו' לא שעה (ראה סה"מ קונטרסים	

גדולה ביותר צעקת כאו"א מישראל: "עד מתי"!!

[. . .] בנוגע לכללות ענין הגלות – אין זה כדי לצער את ישראל, ח"ו, אפילו ל"רגע קטן"¹ בלבד, אלא אדרבה, כדי שעיי"ז יזכו לעילוי גדול יותר, כמ"ש² "ואחרי כן יצאו ברכוש גדול".
ובלשון הגמרא³ – בנוגע לגלות מצרים (בנוגע לטענת בני"ז "ולואי שנצא בעצמנו") –

1) ישע"י נד, ז.	3) ברכות ט, סע' "א ואילך.
2) לך לך טו, יד.	

השו"ע, הרמ"א (וכידוע הרמז בפסוק⁴⁰ "וכל בני ישראל יוצאים ביד רמה").

ומזה מובן, שלאחרי כל מה שעברנו בדור שלפנ"ז – היל"ת ו"לא תקום פעמיים צרה"⁴¹ – וכל "מעשינו ועבודתינו"⁴² במשך כל הדורות ובפרט דור האחרון – הרי הענין ד"זרעו בחיים" הוא ביתר שאת וביתר עוז; כולל ובמיוחד בנוגע לגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו ומיד ממש.

ז. ענין הנ"ל מודגש גם בפרשת השבוע – "ויחי יעקב", ע"י הענין ד"זרעו בחיים". ועד לסיום הפרשה – "ויישם בארון במצרים"⁴³, שגם כפי שב"י הם במצרים הם נמצאים בבחי' ארון, כנ"ל⁴⁴.

וכ"ז נעשה ההכנה תומ"י להפרשה שלאח"ז (שיקראו בעת תפלת המנחה) – פ' שמות, שקשורה עם ענין הגאולה, "ואלה שמות בני ישראל" ואיתא במדרש רבה עה"פ⁴⁵ "על שם גאולת ישראל נזכרו כאן",

40) בשלח יד, ח.

41) ל' הכ' – נחום א, ט (וראה לקו"ש חכ"ג ע' 306 הערה 55. וש"נ) [הע' 109 בסה"ש שם].

42) תניא רפל"ז.

43) ראה גם לקו"ש חכ"ה ע' 476 ואילך. חכ"ז ע' 85 ואילך [הע' 33 בסה"ש שם].

44) סע"ף ג' בסה"ש שם.

45) פ"א, ה.

46) ויק"ר פל"ב, ה.

47) ראה סה"מ ה"שי"ת ע' 112 בהערה.

48) מכאן ועד סוף השיחה נעתק מהנחה אחרת.

49) בא ג, ט.

מדור זה מוקדש לזכות החתן התמים אורי אהרן יואל והכלה בת' רות שי' זיסק לרגל נישואיהם בשעה טובה ומזלחת

יה"ר שיבנו בית בישראל בנין עדי עד על יסודי התורה והמצוה כפי שהם מוארים במאור שבתורה – וזהו תורת התסידות, כרצון ולנחת-רוח כ"ק אדמו"ר שליט"א משיח צדקנו ולזכות אחיו ואחיותיו וכל משפחת זיסק שי', לברכות עד בלי די